

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr F. J. J. Buijendijk, Dr K. Dijk, Prof. Dr V. Hepp, Drs C. Tazelaar en Dr B. Wielenga

Medewerker(s): Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Drs W. E. Engelkes, Harderwijk; Prof. Dr F. W. Grosbeide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Ruilmann, Utrecht; Dr K. Schilder, Delft; Dr W. J. A. Schouten, Kampen; Dr J. Thijss, Meppel; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f2.— per jaar.
Advertentie: 25 cent per regel.

INHOUD. Uit de Schrift: Libanons cederen (1 Kon. 5: 6). — Kerkelijk Leven: Synodale vertroosting. Van de Synode. Ander verloop. De vorm in het kerkelijk leven. — Stemmen uit onze Kerken. — Perschoonw. — Correspondentie. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Libanons cederen.

Zoo gebied nu dat men mij cederen uit den Libanon houwe... 1 Kon. 5: 6.

Op den Libanon — daar hoorde de ceder. Daar verhief hij zich hoog en trotsch uit eigen bodem. Machtig sloegen zijne wortelen in de aarde; vast plantte zijn stam zich op de hoogte van den berg; breed uit grepen zijne takken, elke tak een boom; en het geweldig bladergevaarte, dat hij ten hemel beurde, was als eene grootsche kroon, die hij zichzelf opzette. Hij belacht den storm, deze koning; de eeuwen doen hem slechts wassen in kracht; en in zijn geruisch zingt hij het lied zijner majesteit. Ja waarlijk, op den Libanon, daar hoorde de ceder.

En toch had de Schepper schóóner plaats voor hem bestemd dan de berghoogte, en heerlijk tank dan te prijken in het woud.

Zijne plaats zou zijn te Jeruzalem, in den tempel van Jehovah. Daar zou het Huis Gods uit hem gebouwd worden. Daar zou zijn stam worden opgericht tot pilaar, en zijn tak gesneden tot lofwerk en bloem. Daar zou de ceder verheerlijkt worden.

Maar dan moet de bijl aan den wortel der boommen gelegd. Dan moet tak na tak afgehouden. Dan moet de trotsche bladerkroon buigen en de stam ter aarde vallen.

Dan moet de ceder sterven.

En denkt gij dit, o mensch, dat gij langs anderen weg eene plaats zult hebben in het Huis uws Gods?

Denkt gij dit, dat gij met uwe levenswortelen uwen eigen bodem zult kunnen blijven omklemmen en daaruit leven, en nochtans op Sion uitkomen in herboren gestalte, om uw lofwerk en uwe bloemen te dragen in den heiligen Tempel?

Hoor, wat den ceder geschiedt, die op Libanon blijft!

„De God der eere dondert...”

„De stem des Heeren breekt de cederen, ja de Heere verbreekt de cederen Libanons.”

„De stem des Heeren houwt er vlammen vuurs uit.” (Ps. 29.)

Besluit dan uw leven te verliezen, opdat gij hetzelfde behouden moogt.

Nooit anders dan door den dood heen zal de natuur verheerlijkt worden in den Tempel der genade. Slechts door het sterven van den ouden mensch zal de nieuwe opstaan.

En wat zijt gij verwonderd, gij Christen, als uw God u bloeden doet en kermen van pijn? als het staal woord geslagen in de wortelen, waarmede gij u vastklemt aan deze aarde? als uwe takken vallen en gij onthloot wordt van uwe heerlijkheid?

Is het niet, omdat de Koning geboden heeft, dat men hem cederen uit den Libanon houwe?

Laat dan toe, dat uw God in goedertieren bedoeling u bewerkt. En wanneer Hij u door vele verdrukkingen wil doen ingaan in Zijn Koninkrijk, — uw hart worde niet ontroerd!

„Die overwint, ik zal hem maken tot eenen pilaar in den Tempel mijns Gods, en hij zal niet meer daar uitgaan”....

U.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

Synodale vertroosting.

En zij, dien gelezen hebbende, verblijdden zich over de vertroosting. Hand. 15: 31.

Wie verwacht van een Synode vertroosting? De een hoopt, dat zulk een vergadering hem, die bezwaard is over kerkelijke handelingen, in het gelijk zal stellen.

De ander zoekt bij haar consolideering van het kerkelijk leven, ordening van nog ongeregelde toestanden, voorlichting in duistere kwesties, besluiten die aan de ontwikkeling der kerken bevorderlijk zijn.

Maar vertroosting?

Dat klinkt zoo intiem.

Dat duidt op iets mystieks.

Dat dringt zoo diep in het innerlijke leven door. Ge zoudt verbaasd opkijken, wanneer iemand u verklaarde: ik ben zoo vertroost geworden door de Synode van 1911 of 1917.

Vertrouwing en Synode schijnen niet bij elkander te hooren.

En toch, als gij maar diep genoeg leeft, gaat ge anders oordeelen.

Te Jeruzalem was het zoogenaamde apostel-convent gehouden.

Daarin heeft men zooveel als de oervorm van een Synode te zien.

Een belangrijke zaak stond er op het agendum, n.l. of de heidenchristenen de nationale wet van Israël hadden te onderhouden.

Petrus en Jakobus adviseerden in ontkennenden zin.

De vergadering besloot in dezen zin en legden dit deel der acta vast in een brief, dien zij Barnabas en Paulus meegaven.

En als de gemeente te Antiochië dien gelezen had, verblijdde zij zich over de vertroosting.

Gij behoeft niet op te merken, dat de omstandigheden toen zooveel verschilden van tegenwoordig; dat toen de apostelen hun gezaghebbende stem konden uitbrengen; dat het destijds een levenskwestie voor de kerk gold.

Let niet alleen op het verschil, maar ook op de overeenkomst, welke er behoort te bestaan tusschen de kerken van toen en van nu.

Toen werd de beslissing van de Jeruzalemsche vergadering biddend ingewacht.

Toen verkeerde men onder den indruk van de leiding des Heiligen Geestes, waarom het ook in het 28ste vers heet: het heeft den Heiligen Geest en ons goed gedacht.

Toen nam men geen contrast aan tusschen leer en zielservaring.

Welnu, daaraan hebt gij u ook thans te toetsen. Dat voorbeeld hebt gij te volgen.

Als de Synode vergadert, laat dan tot in de eenzaamheid toe uw gebed voor haar oprijzen. Smeek inzonderheid den Heiligen Geest, dat Hij de mannen, die hebben te oordeelen, verlichte.

Voel den band tusschen kerkelijk leven en zielservaring.

Tracht met inspanning van geestelijke kracht het objectieve om te zetten in het subjectieve.

Mogen vooral de Synodeleden de bijzondere tegenwoordigheid en inwerking des Heiligen Geestes gedurig inroepen.

Moge de mystieke relatie tot den levenden Christus door hen geloovig worden onderhouden.

Niet van heldere adviezen, niet van taktvolle leiding, niet van schrandere koppen, maar van den Heiligen Geest hangt het welslagen der Synode af.

Wordt dit verstaan, dan zullen de heiligen, die treuren over hun onheiligheid, zich verblijden over de vertroosting, welke zij door middel van de Synode ontvangen.

— Van de Synode.

Op het oogenblik, dat wij dit schrijven, is er op de Synode nog weinig in gewone zitting verhandeld.

Na de opening en het benoemen van commissiën heeft de Synode zich in secties teruggetrokken.

Daarom zou het geen zin hebben reeds nu indrukken te geven.

Daarmede hopen wij een volgende week een aanvang te geven.

Natuurlijk besparen we ons den arbeid naast

het officieel verslag nog een eigen verslag op te stellen.

We nemen het officieel persverslag in ons blad op.

Dan hebben we zelf de ruimte om de meest interessante punten naar voren te brengen.

Bidstond.

In de Westerkerk aan den Cathrijnesingel werd aan den vooravond van de twaalfde Synode een bidstond gehouden, die zeer druk bezocht was. Hierin ging voor Dr J. D. van der Munnik, em.pred. te Zeist en voorzitter van de Synode, voor drie jaar te Leeuwarden gekozen, Dr v. d. Munnik werd naar den kansel geleid door het ministerie van predikanten.

De bidstond werd aangevangen met het zingen van Ps. 68:13, waarna gelezen werd Rom. 12. Dr v. d. Munnik ging hierna voor in gebed.

Aanvangende met de toespraak, wees de spreker op den nood, die allerwegen zichtbaar is. Doch dit treedt alles op den achtergrond. In geheel den lande bestaat voor deze Synode een groote belangstelling, die verheugend is. Ook op deze Synode zal aan 't licht treden, dat we kerkelijk niet volmaakt zijn, doch wel dat we er naar streven. Of deze Synode groote dingen zal kunnen doen, ligt niet aan spr. ter beoordeeling. Het is niet onmogelijk, dat we aan de uitvoering van de te Leeuwarden aan de orde gestelde vragen nog niet toe zijn.

Als uitgangspunt van de toespraak koos spr. Efes. 4:1—4.

De vorige brief van dezen apostel wees op de verscheidenheid in de Kerk Gods. Deze rijke verscheidenheid is van groot gewicht. Doch daarbij dreigt een gevaar van verwarring en zelfs van verwijdering, indien niet het oog wordt gehouden op de diepste eenheid, waaruit alle geestelijk leven voortvloeit.

In den Efeser brief vestigt de apostel de aandacht vooral op de eenheid, die een fundament heeft, waarvan Jezus Christus de uiterste hoeksteen is.

Spr. wil dan ook nader de aandacht vestigen op de hooge roeping van Christus Kerk, wandelende in eenigheid des Geestes, waaraan getrouw te blijven ons aller wensch is.

Aan de hand van den tekst worde gezien:

1o. een uiterst teedere roeping, blijkens de eischen, die ze stelt;

2o. een onafwijsbare roeping, blijkens de gronden, waarop ze berust;

3o. hetgeen noodig is, om deze roeping te volgen.

Nadat gezongen was Ps. 133, ving de spreker aan met de uiteenzetting van de genoemde punten, wijzend op de beteekenis van de roeping Gods, die gekend wordt uit het Evangelie van Christus, — zegt spreker — dat deze zooveel vraagt dat wij ze niet kunnen overzien.

Het is daarom, dat wij ons te toetsen hebben aan de gestelde eischen, als ootmoedigheid, zachtaardigheid, lankmoedigheid en verdragende liefde. Ook zij, die de roeping Gods kennen, blijven zondige menschen. Doch de deugden, als genoemd, mogen niet in Christus' Kerk ontbreken, opdat geen tweedracht gewekt worde.

Natuurlijk blijft verschil van inzicht en zulks is niet te laken als slechts de liefde blijft. Doch meer dan woorden, zijn de daden der liefde.

Het Koninkrijk Gods bestaat niet uit woorden, maar in kracht. En zoo hebben de voorgangers vooral zich te benaastigen om te behouden de eenigheid des Geestes door den band des vredes. De najver, die zich in de eerste gemeente openbaarde, treedt ook nu, hetzij in anderen vorm, naar buiten. De twist uit vleeschelijke oorzaken blijft steeds leiden tot tweedracht. Elke scheiding in 't innigen der Kerk verwekt pijn. Want niet alleen is het één lichaam, doch ook één Geest. De verneming, door den Apostel gesproken, geldt ook voor onzen tijd.

Benaastigen wij ons dan om de eenheid te versterken, geroepen zijnde tot eene hoop der roeping.

Voor ons die geroepen zijn om in Synode samen te komen, gelde niet het: in eigen kracht; onze bekwaamheid zij uit God.

Wij mogen bidden in den naam van Christus Jezus, den Hoochepriester, Die op gouden schalen de wierook des gebeds voor Gods troon wil dragen.

Hierop wordt gezongen Ps. 141:2, waarop Dr v. d. Munnik vooring in gebed, de vergadering der Kerken opdragende aan den Heere.

Ten slotte wordt gezongen Ps. 122:3, waarna de zegen uitgesproken wordt.

Gezellig samenzijn.

In de groote dinersaal van het café „Central” werd na den bidstond een gezellige bijeenkomst gehouden.